

Notaris M.L. Spruyt

Rond 1891 vestigde notaris M.L. Spruyt zich te Gorredijk. Notaris Spruyt een liefhebber van grote hoenders Orpingtons en Playmont Rocks dit waren de rassen die notaris Spruyt er op na hield. Op 24 januari 1935 berichtte de Woudklank dat Spruyt tijdens een pluimveetentoonstelling de hoogste landelijke onderscheiding had gekregen. De Drachtster Courant is iets uitvoeriger: Bij de vanwege "Ortohopilia" gehouden tentoonstelling in Utrecht, zijn van de Orpingtons en koekoeken Plymouth Rocks, door den heer M.L. Spruyt te Gorredijk niet minder dan 24 prijzen behaald, waaronder 4 ereprijzen. De bekroonde exemplaren behoren tot de nutrassen en zijn speciaal gefokt voor eieren en vleesproductie.

Dat dhr. Spruyt ondanks zijn functie als notaris ook streken uit kon halen, wil ik u niet onthouden.

Op donderdag 10 mei 1928 werd er in de zaal van café Sijtsma een groot feest gehouden vanwege het 25 jarig jubileum dat notaris M.L. Spruyt als voorzitter van Plaatselijk Belang was opgetreden. Een bijdrage werd deze avond geleverd door Molenwal bewoner Sietse Oosterhout van beroep beschuitmaker, die op zeer humoristische wijze een bijdrage aan deze avond leverde.

Op 10 mei 1928 vierde notaris Spruyt zijn 25 jarig jubileum als voorzitter van plaatselijk belang Gorredijk. Links van hem zijn vrouw E.C. Greete, zittend hun beide dochters Anna en Cornelia

Eerst spreekt hij in het Hollands een woord van hulde namens de Gorredijkster voetbal vereniging. Daarna schakelt hij over in het Fries en brengt ter berde: No is hjir jûn in bulte goeds en moais fan menhear Spruyt sein, mar ik wol dan r` s sizze dat menhear Spruyt ek wol ûndogensk wêze kin.

It wie In de dagen fan Ulbe en dus al sa'n 25 jier lyn. Ulbe wie sawat de opperceremoniemaster. Menhear Spruyt die doetiids ek al in bulte yn hinnen en kninen. As wy dan wat âld guod hienen, wist Ulbe der altyd wol rie mei. Ik tocht do sa: dat is fêst in best spul, dy kninen en hinnen en dat sei ik op in dei r's tsjin Us heit. Ik woe wol in hinneparkje begjinne. Nau, sei heit, Mynhear Spruyt zegt altijd, wil je je geld kwijt, begin dan een hoenderpark. Maar je moet het zelf weten. Mei in freon, dy no al jierren yn Indië is, prate ik der r's en dy tocht ek, `t koe best, san hoenderpark yn de bleek. No soenen wy menhear Spruyt mar om aaien freegje, want hja moasten fan rassuvere hinnen wêze. Wij der hinne. `Kom over een halfuur maar terug`, wie it andert. Do`t einliks dat heal oere om wie, kaam Kening Ulbe der oan mei 15 aaien. Mar wat binne dy aaien dochs smoarch en wat stjonke se sei ik. Dat komt seker sei freon Herman Zwart (letter yn Indonesië) omdat it fan raskippen aaien binne. Dat koe wol wêze, mar dan hie ik se dochs leaver fan boerehinnen hân. Wij der mei nei hûs ta en do sei ik tsjin ús heit wer itselde nammentlik fan it stjonken. Lis se mar ris yn n amer, sei er en och heare, se dreauwen allegearre, sa fûl wiene se. Mar do`t wy noch wat better taseagen wienen it.....kwaaien. Sa hie menear Spruyt ús doe ferrifele, mar wy binne der mei werom gyng en krigen der 15 oare aaien foar yn it plak, dat wienen, leau ik, Swarte Orpingtons. Menhear Spruyt koe `t net helpe, dat hjir mar 7 fan útkaam binne en dat fan dy 7 der ek noch 6 hoannen by wienen. Die iene pyk hat nea lein en de hoannen hawwe wy slachte. Ik miende dat dizze ûndogenske streek ek wol bekend wurde mocht en dêrom haw ik it jimme fertelt.

Notaris Spruyt, hier met zijn dochtertje Cornelia, was een grote liefhebber van pluimvee. Bij de in Utrecht gehouden tentoonstelling van pluimvee op 2 december 1904 werden door M.L Spruyt niet minder dan 24 prijzen behaald, waaronder 2 ereprijzen. De bekroonde exemplaren behoorden volgens de Drachtster Courant tot het zogenaamde nut ras en werden speciaal gefokt voor eier- en vleesproductie. Op 24 januari 1935 valt M.L Spruyt de hoogste onderscheiding op een pluimveetentoonstelling in Nederland ten deel.

Het was in de dagen, van onze Ulbe en dus al 25 jaar geleden. Ulbe was zowat de opper ceremoniemeester. Mijnheer Spruyt had destijds ook al veel kippen en konijnen. Als wij destijds wat oude dieren over hadden, wist Ulbe er wel raad mee. Ik dacht toen zo mijnheer Spruyt heeft goede dieren. Ik zei op een dag tegen mijn vader, ik zou wel een hoenderparkje willen beginnen, waarop mijn vader zei, mijnheer Spruyt zegt altijd als je geld kwijt wilt, dan moet je een hoenderpark beginnen. Je moet het zelf maar weten. Met een vriend, die nu al jaren in Indië woont spraak ik er eens over. Ook deze dacht dat kan best, een hoenderpark in het gazon. Wij zouden mijnheer Spruyt om wat eieren vragen, want het moesten eieren van

raszuivere kippen zijn. Wij er heen, maar we moesten over een half uur maar even terug komen. Toen eindelijk het half uur om was, kwam koning Ulbe er aan met 15 eieren. Maar wat zijn deze eieren smerig en wat stinken ze. Dat komt vast en zeker zei mijn vriend Zwart, dat het eieren van ras kippen zijn. Dat kon wel wezen, maar dan had ik liever eieren van boeren kippen gehad. Wij gingen met de eieren naar huis en ik vertelde het aan mijn vader, dat de eieren stonken. Mijn vader zei leg ze in een emmer met water en o jee ze dreven allemaal zo bebroed waren ze. Maar toen we toch wat beter zagen bleken het nepeieren. Zo had mijnheer Spruyt ons te pakken gehad. We zijn er mee terug gegaan en kregen 15 andere eieren mee. Dit waren eieren van zwarte Orpingtons geloof ik. Mijnheer Spruyt kon het niet helpen, dat er maar zeven eieren uit kwamen en dat er van die zeven ook nog zes hanen bij waren. Die ene kip heeft nooit gelegd en de hanen hebben we geslacht. Ik meende dat deze ondeugende streek wel bekend mocht worden daarom heb ik het u verteld.